

بربوکی

(ناول)

په یوه تنگه دره کې درې څر پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپرې دوپې پورته کېدلې، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو، پنډ او په دوپو لږلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لورو ژورو به وختل او د سرک غاړو ته پر سپرو ډبرو به څر پوتی پرېوت...

ناخاپه د وړو ماشینونو ډزو ازانگې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې، د یوه موټر ترمخ د توغوندي گولۍ ولگېده، دوپې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونيو او لاندي وپرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیرو شا ته مورچې ونيولې، له ډبرو سپین سوکي باد بدل او د درې پر سر، ډبر پورته یوه څر ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جگړه په شدت روانه وه، له پورته پر سرک مرمۍ اورېدې ... له لاندي ماشینونو پورته خولې نیولې وې، له میلیونو څخه یې اورونه باد بدل.

ناخاپه د هلیکوپترو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولگېدل، لویې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چرو

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

کلی

ل

احمدی

www.s

نری شنهاری واورېدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې
پسې پوري شوې، ټایرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له
شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتیا وه، وروسته یوه کارغه ناره کړه، کاغ... کاغ..
کاغ... بیا د وړو تیرو دښوېدو غږ پورته شو، لس دولس تنه یو په بل
پسې لیکه روان وو، ټولو اوږدې ږیرې درلودې، پټکي یې تړلي وو
او د ماشینګنو خولې یې لاندې د سرک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتیاط کاوه، کله کله به یې په لویو تیرو پسې
لاسونه نیول، هر یوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سرک ته
ورسول. دوی وارخطا وو، شاوخوا یې کتل، یو ټیت شو، له خاورو
یې توپانجه ورپورته کړه، بل یوه مشینګنه وموندله، درېیم هم یوې
اوسپنیزې خولې ته لاس کړ.

دا وخت یوه چیغه کړه!

— وینه، وینه شته؟

ټول ورتنه وکتل، څپرې یې نهیلې وې.

سړي لارې توکړې:

— تو، لعنت دي وي په دې سرکوزو، بچ شول.

د یوه بل شونډې و خوځېدې:

— دلته پاتې کیدل خطرناک ده، باید لار شو.

یو دم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تیرو پټ شول، د
ماشینګنو خولې یې پورته ونيولې، لوړ ولاړ ملګري یې یوې خوا ته
ډزې کولې، وروسته یې چیغه کړه!

— کاپر دی، ویې ولی!

ناره شوه!

— چیرته؟!

— لمر خاته ته، دهغې تیرې پرېنې ترشا.

د ماشینګنو خولې د پرېنې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تیره
لسګونو مرمۍ ولګېدې. یو دم چوپه چوپتیا شوه. پورته ولاړ سړي
ناره کړه!

— تراوسه لاهلته دی!

له لاندې یوه چیغه پورته شوه!

— نو څه ته گورې! ویې وله! مردار یې کړه!

سړي په لوړ غږ وویل:

— له دې ځایه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته یې منډه کړه، نورو په
ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.

یو ځل بیا چوپه چوپتیا شوه، یوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر
اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

— ملګري مه ژوبلو، پرېنې ته نږدې دي!

داوخت د ولاړې ډبرې له يوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته يوه اوسپنيزه خولۍ لمر ته وبریښېده، بيا اوږې، تيراو ځنگونه ښکاره شول، د پرنې تر څنگ يو عسکر ودرېد.

هغه په بېره خپل لاسونه پورته ونيول، يو دم چيغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، يوه د کلاشينکوپ پر کنډاغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وينو داره وکړه، پرمخې ولوېد، بل يې پر ملا گونډې کينډوې، لاسونه يې شاته ورو واپول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخيسته، ديوه په لاس کې چاره وه، نورو د مشينگنو پر ماشو گوتې ايښې وې، کله چې ډله ورو رسېده، پر پراته عسکر ورو پر بوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کيده، يو دروند سوک د عسکر ژامي ته سيخ شو، خولۍ يې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې خنې پريوتې.

يوه چيغه کړه!

— نجلی ده.

* * *

نجلی سترگې رنې کړې، تنه رڼا وه، لږ و خوځيده، په اوږه کې يې نری درد تير شو، بېرته پرېوته، چت ته يې وکتل، تيرې ډبرې راوتلې وې، مغزی (ورمېر) يې کوږ کړ، په يوه نمجنه سمخه کې پرته وه.

د پښو درې يې واورېد، بانه يې سره وروستل، لنډه شپه ووته، پر مخ يې سړي اوبه تويې شوې، سترگې يې رنې کړې، دوه تنه يې سر ته ولاړول، يوه مشينگنه ورته نيولې وه، د بل په لاس کې يو پلاستيکي خيرن سطل ښکارېده.

يوه چيغه کړه!

— پورته شه!

نجلی په راوتلو ډو سترگو ورته کتل.

بل وويل:

— زموږ په ژبه نه پوهيږي.

د ټوپکوال شونډې و خوځېدې:

— په زور يې ولاړه که!

سطل په لاس سړي وويل:

— نشم کولای، نجلی ده!

ټوپکوال د ټوپک په ميل ووهله!

نجلی کېناسته.

نجلی۔ پہ خادر کي خان وپېچہ، ولاړ سپري خپلو ملگرو ته اشاره و
 کره، په دې نارينه غربي وويل:
 _ څه وايست؟ د کوم وطن درته بنکاري!
 دوه تنه له تيرې را ولاړ شول، ولاړ سپري ته نږدې ودرېدل، يوه يې
 وويل:
 _ ما وليده، پرمت يې د امريکايانو ټاپه ده.
 بل په خبره کې ورولويد:
 _ نه يې منم، امريکايان د بيزو گانو غوندي سره دي، خو دا له رنگه
 موروالو ته ورته ده.
 د تيرې پر سر يوه ناست ځوان نارہ کره!
 _ په کاپرانو کې هر ذات پيدا کيږي، يوه گولي يې وولئ او سپيو ته
 يې واچوئ!
 يوه بل وويل:
 _ رښتيا وايي، ترڅو به يې راسره گرځوو.
 د سرو څنډو لرونکي سپري وويل:
 _ موږ بايد خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که يې
 وژله، که يې له نورو بنديانو ورونيوسره تبادله کوله، ما اورېدلي
 چې کوپارو ته خپل کسان ډير ارزښت لري.
 د يوه شونډې و خوځيدې:
 _ هر رنگه چې وي، خو له دې ځايه يې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې
 بنځي موجوديت ښه نه دی..

سپري اشاره ورته وکړه چې له سمخي ووځي.
 نجلی ولاړه شوه، د ملا درد ځای پر ځای کينوله، بيا يې پر پښو
 زور راووست، دوه درې گامه يې واخيستل، سر يې وگرځيد، په
 تيره پوري يې لاس ونيو.
 سطل په لاس سپري وويل:
 _ نه شي تلای.
 ټوپکوال په ملنډو ور غبرگه کره!
 _ اوس به يې لارې ته راوالم.
 يودم يې د مشينگني گيت کش کړ، چيغه يې کره!
 _ څې که دې غلبيل کم!
 نجلی ولرژېده، په ښکته گامونو له سمخي ووت.
 سترگي يې د لمر رڼا ته و برېښيدې، شاوخوا يې وکتل، سپيره غر
 و، پنځه شپږ وسله وال يو ځای پر يوه هواړه تيره ناست وو، کله
 چې يې نجلی ته وکتل، سرونه يې وڅرېدل، د نجلی ځان ته پام شو،
 د گروان پاسنی درې تنی يې شلېدلې وې او تور لاندې وښته يې
 پر ټټر پراته وو، ورو يې د گروان دواړه خواوې سره ور وستې، پر
 اوږه يې څه ولگېدل، يوه سپينه ټوټه يې پر سترگو پرېوته، اوږې ته
 يې لاس کړ، يونرې خادر و، شاته يې وکتل، ترڅنگ يې يو په عمر
 پوخ سپري ولاړ و، له سپينې لونگي يې په نکريزو رنگ کړې سپري
 څښې راوتلې وې، په کين لاس کې يې مشينگنه بنکارېدل.

د ننگ سړی په خبره کې ورو لوېد:

— ابادی ته یې نه شو وروستی، خطر لري.

یوه شپه غلی شو، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:

— یوه چاره به یې وکم!

* * *

سپي وغپل...

یوه ځوان بړستن له سره لري کړه، غوړ یې ونيو، ورو یې وویل:

— جغه!

بېرته یې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډیره شوه، ځوان کېناست، سپي

غپل...

یوې نسڅې په خوبولي غږ وویل:

— څوک نارې وهي؟

ماشوم وژړل...

ځوان سر ته ایښی شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خیمې

ووت، د باندي سوړ باد چلېده...

شاوخوا یې وکتل، سپي مخامخ منډه واخیسته، ځوان د ټوپک

گیت کش کړ، یوه چیغه کړه!

— خپل یو.

ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي

غپل...

ځوان په زوټه (لوړ غږ) وویل:

— څه غواړئ؟!

ډډ نارینه غږ یې واورید:

— یو امانت راسره دی.

د چا؟

د پلار دې.

ځوان ورو وويل:

راځئ!

دريو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راگرځېده، غپل يې...

ځوان خيمې ته ننوت، ورو يې وويل:

خراغ بل کړئ!

اورلگيت ولگېد، په کېردي کې تته رڼا شوه، درې وار خطا بښځې په

خپلو ځايونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډی، ماشوم

هماغسې ژړل...

د ځوان شونډې و خوځېدې:

میلمانه لرو.

بښځو په خپلو بېرو ويښتو ځونۍ (ټکري) ورکش کړي.

ځوان په زوټه (زوره) وويل!

راځئ!

کېردي ته درې تنه ورننوتل.

بوډی په ويره وويل:

عسکر!

ځوان په بېره ميلمنو ته وکتل، دوو يې ټوپکونه تړلي وو، تر دريم

يې يو سپين څادر تاو و، پښې يې په لويو خړو عسکري بوتونو کې

پټې وې، لاسونه يې شاته تړلي ښکارېدل.

يوه وسلوال وويل:

په جگړه کې مو ونيوله.

په کېردي کې ناستو بښځو په حيراني ورته کتل...

بوډی وويل:

بښځه ده؟

هو!

دلته مو ولې راوسته؟!

زوی دې راوليږله.

ځوان ميلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.

يوه يې وويل:

نه شو ماتل کېدای، امر دی! بايد په شپه کې ځانونه مرکز ته

ورسو.

ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.

سپي غپل...

ځوان وويل:

دا بلا به ترڅه وخته دلته يې؟

د يوه شونډې و خوځېدې:

نپوهيږو! خو احتياط کوي! څوک بايد کوم بوی يونه سي!

سړو حرکت وکړ...

سپي منډه پسې واخيسته...

بربوکی

نصير احمد احمدي

بربوکی

نصير احمد احمدي

ځوان بېرته کېږدی، ته ورننوت، ښځې تر نابېلې میلمنې راگرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د خراغ ژېړې رڼا ته یې غټې سترگې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.

بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:

— شپږگله! دا خو خبرې نه کوي!

ځوان موسک شو، شونډې یې و خوځیدې:

— زموږ په ژبه نه پوهیږي، پرنگۍ ده.

ښځو په یوه خوله وویل!

— څه؟!

ځوان وخنډل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراره، د باندې ووت،

لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلی په حیرانۍ وویل:

— لالا! د خړې پړۍ دې ولې راوور؟!

ځوان د پړۍ یو سر د نابېلې میلمنې تر تړلو لاسونو تاو کړ، کلکې

غوټې یې ورواچولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل

په ټایر پورې وتاړه.

ښځو په حیرانۍ ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو

یې وویل:

— شپه پنځه ده، سبا به سره غږیږو.

ما شوم ژړل....

* * *

د نجلی پر مخ یوه توده ساولگېده، بیا یې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بېرته یې سترگې رڼې کړې، تور وروبوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کورنچ وهل، نجلی ټکان وخور، پړۍ کش شو، موټرسایکل ږنگ شو، ځوان په منډه کېږدی، ته ورننوت، یو اوږد ډانگ په گوتو ورغی، سپي په کورنچیدا د باندې ووت.

بوډۍ غږ کړ!

— څه خبره ده؟

ځوان وویل:

— سپي وډاره کړه!

بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام

ښکارېده، په ملنډو یې وویل:

— سپي دا وډاره کړه، که دې سپي وډاره کړه! ته ورته وگوره! سمه

دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واړه ورباندې وگرځي.

نجلی په راوتلو رډو سترگو ورته کتل...

شپږگل وویل:

— وړانگه چیرته ده، وربندار هم نه شته؟

بوڊی سوړ اسویلی ویست:

— اوبه نه وې، یوه گړی مخکې دواړه چینې ته ولاړې.

له دې سره له کپږدی ووت.

شپرگل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل... دی هم د باندې ووت.

نجلۍ شاوخوا سترگې واړولې، کپږدی لویه وه، یوه څنگ ته څو

خیرني برستنې پرته وې، بل لورته ناولي لوبني ايني وو او

مخامخ د یوه ماشوم نری پنبې ترلانده اوږني راوتلې وې.

وروسته ټوخي واخیسته، سپین لوگی یې تر سترگو تیر شو، د

کپږدی له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوڊی

اورته ورپوه کول... تر څنگ یې یوه توره کتوه ایښې وه، لږلرې څو

خرو په وړو تپرو کې خولې وهلې، پنبو ته یې لنډ پري ورلوږدلي

وو، لوی گامونه یې نه شواى اخیستلای.

بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، گړندی تگ یې کاوه، گڼی گړدی

لمنې یې خوځیدلې، شېبه وروسته یې کپږدی ته نږدې، له یوې

شاتورې خړې له اوبو ډک ژى کښته کړ.

وروسته یوه سیرلي منډه واخیسته، تر نغري یې ټوپ کړل، بوڊی

تیره پسې وویشته.

څو گامه هاخوا، شپرگل د یوې اوبنې وړانه ته جارو نیولې وه، وچ

خوشایي یې ترې لیرې کول، دی هډور ځوان و، لمر سوځولې خیره

یې درلوده او په زړه پورې یې تار تار مړه وینسته نښتي وو.

ناخاپه ټاټ پورته شو، کپږدی ته ژیره رڼا ور ولوږده، اوس نو شمال

لور ته پرته ټیټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې یې گڼې سپاندې

ولاړې وې، یواځیني زاړه توت ته نږدې یوه رمه پندډه وه.

وړانگه کپږدی ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته

شوه، د موټر سایکل له ټایره یې پری خلاص کړ.

نارینه غږ یې واوږد:

— په دې پرنګیانو دومره زړه سوی مه کوه!

کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله یې وویل:

— وبال لري.

شپرگل وخنډل:

— موږ هم اوبونه یو راوړي.

بهرته یې پری په ټایر پورې وتاړه.

وړانگې څه ونه ویل.

نابللې میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...

بوڊی کپږدی ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمخي

کښنوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...

شپرگل وپوښتل:

— انا! ډوډۍ پخه ده؟

بوڊی وویل:

— سره ډوډۍ ډېره وه.

شېرگل پر سپيره ليمخي پلتي. ووهله، خور يې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو. — بوډی د ځوان تر څنگ کېناسته، لمسی او نرور يې هم پلتي. ووهلي.

نابللي ميلمني په حیراني ورته کتل...

د بوډی سپين وينسته له ټکري راوتلې وو، نرور يې هم خیرنه او ډنگره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدلې، په غنم رنگه زنه يې درې شنه خالونه وهل شوي وو، تورې ډېلې وروځې يې لرلې او تر څرې پاسنۍ شونډې يې واړه، نري تور وينسته راتاوو.

وروسته يې په څلورو خیرنو گيلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه يې ورپورته کړه، گيلاسونه د شیدو له څړو چایو ډک شول.

شېرگل په ډکه خوله وويل:

— ميلمني ته موننگ (ست) ونه کړ.

د بوډی شونډې وڅوځېدې:

— خاورې دې وڅوري.

شېرگل د پاسني يوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډی د ميلمني پښو ته نږدې ولوېده.

وړانگې وويل:

— وبال لري، رزق ده.

ميلمني په حیراني ورته کتل..

شېبه وروسته کېږدی ته نږدې يو موټرسايکل ودرېد

سپي وغپل...

شېرگل ولاړ شو، څو گامه ليري دوه تنه ولاړ وو، سپي ترې راگرځيده، شېرگل په سپي پسې تېره وويشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.

ښځو ورته کتل...

شېرگل يوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدی ته راغی، په کونج کې ايښی زوړ گيلن يې ورپورته کړ.

بوډی وپوښتل:

— څوک دي؟

د شېرگل شونډې وڅوځېدې:

— راحم.

د باندي ووت، څوگامه يې واخيستل، گيلن يې د موټرسايکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، يوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسايکل حرکت وکړ، شېرگل کېږدی ته راغی، گيلاس يې ورپورته کړ، ويې ويل:

— بې خوبه وو.

بوډی وپوښتل:

— نوڅه يې کول؟

— نیمه شپه سړک ته تللی ول، ويل يې چې ځمکه کلکه وه، د ماين ښخولو ډبروخت ونيو.

خوري په خبره کې ورولوېده:

— غونډل، د ماشوم بستري ته غونډل ورننوت.

بوډی منډه واخيسته، ماشوم يې پورته کړ، پر سينه يې لوی غونډل روان و.

غونډل يې په لاس وواهه، ماشوم چيغه کړه، غونډل پر ليمخي ولوېد. بوډی اوکلی پرې کېښوده.

لاس ترلې نجلۍ سترگې سره وروستې، سره ساه يې واخيسته، ورپسې يې يو سوړ اسويلی ويست.

بوډی په بېره د ماشوم کميس لري کړ، د هغه لوخ ځان ته يې وکتل، په زوټه يې وويل:

— يا پېره دستگيره! رارسيره!

داوخت زنگولي وشرنگېدې، ډډ کوچيانی غږ پورته شو:

— ارررې، ارررې....

بوډی ماشوم ورواخيست، په منډه له کېږدی ووته.

نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې يو ښکروړ سیرلی روان و.

بوډی چيغه کړه!

— شېرگله، وه شېرگله!

ځوان ناره کړه!

— څه خبره ده؟!!

بوډی ورمخته شوه، په لور غږ يې وويل:

— د ښگل په بوغبند کې غونډل و.

ماشوم ژړل...

ځوان په بېره ماشوم ورواخيست، ورته ځير شو، يوې او بلې خواته يې سره واړاوه، په خدا يې وويل:

— انا! زړه مه خوره، د نيش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمت دی!

له دې سره يې ماشوم ښکل کړ، بوډی ته يې ونيو، په رمې پسې روان شو.

بوډی په يوه لويه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...

لاس ترلې نجلۍ وچې سترگې ورته نيولې وې...

ښه شېبه ووته، بوډی همالته ناسته وه، ځوان ديوه پسه وړی سکولې... وروسته وړانگه او د هغې وړېنده ښکاره شول، دوی په

يوې خړې پسې روانې وې، د خړې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...

بوډی مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس ترلې ښځې ور کتل... د بوډی نږور خپل زوی ورواخيست، په سينه پورې يې

ونيو، وروسته يې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخيستې.

بيا درې واړه د کېږدی خواته روانې شوې، وړانگې له غوړې کاسې

يوه توره چاره ورواخيسته، لاس ترلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د

نجلۍ سترگې رډې راختلې وې، وړانگې پرې ته چاره ونيوله او د

هغې لاسونه يې خلاص کړل.

داوخت ځوان کېږدی ته ورننوت، په ښي لستوني پسې يې سپينې

وړۍ نښتې وې، په غولي پراته شلیدلي پرې ته يې وکتل.

بوډی وويل:

— ها! دادی!

خوان سترگې ورواړولې، په ليمخي پورې يو تور غونډل چختاړی و، يواځې يوه بېره پښه يې خوځېدله...

خوان وويل:

— په پرنگيانو کې هم ښه خلک پيدا کيږي.

کوچيانو وخنډل.

خوان دلرگي له زاړه صندوقه يو خټک ورواخيست.

ورانگې وويل:

— څه يې کوي؟

د خوان شونډې و خوځيدې:

— د يوه پسه گړنجونی خراب دې.

گام يې واخيست، خو يودم ودرید، بوډی ته يې وکتل، په حيرانی

يې وويل:

— انا! تا څه ويل؟

بوډی وخنډل، شونډې يې و خوځيدې:

— څه وخت؟

— تا ويل چې دې پرنگی خبره کړې، د دې خو...

د بوډی سترگې رډې راوختې، په خبره کې يې ورولويده:

— هو رښتيا! دې خو زموږ ژبه وويله!

خوان نابللې ميلمنې ته وکتل، شونډې يې و خوځيدې!

— ته په پښتو وغږيدې؟!!

نجلی- په رپرډ بدلې غږ وويل:

— هو.

د کوچيانو خولې وازې شوې...

نجلی- وويل:

— نوم مې ماریا ده. په امريکا کې پيدا شوې يم.

بوډی- په خبره کې ورولوېد:

— نو له کوپارو سره دې څه کول؟

د ماریا سر وځړېد، ورور يې وويل:

— زه په اصل کې افغانه يم، خو د امريکا تذکره لرم، هلته مې د

عسکری درس ويلی، له يوه کاله راهيسې افغانستان ته راغلي يم.

بوډی- په بېره وپوښتل:

— بوسلمانان (مسلمانان) يې؟

ماریا د ((هو)) په ښه سر و خوځاوه.

— نو بيا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه يې؟

د ماریا سر وځړيد.

ورانگې وويل:

— هر رنگه چې وې، زما وراره يې بچ کړ، د زړه رحم لري.

خوان وويل:

— خورې! جامې يې وربدلې کړه! دا عسکري کالي يې ښه نه دي،

خطر لري.

بيا يې ماریا ته وکتل، په خندا يې وويل:

بربوکی-

نصير احمد احمدي

بربوکی-

نصير احمد احمدي

– د ترښتې پکرونه کړې، سپی ډیر خړولی (خوړونکی) دی.

ځوان گام واخیست، بېرته ودرېد، بشځو ته یې مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

– هغه ماین یې ویست، نپوهیږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پیايله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو څه لیرې ودرېد، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

* * *

ځوان سلام وگرځاوه، ځادر یې ټول کړ، ولاړ شو، سترگې یې رډې راوختې.

ماریا د کبږدۍ څنگ ته ولاړه وه، گڼ کوچیانې کمیښ یې په تن و، د کمیښ په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستونو ته یې گونگړوگان ورلوېدلي وو او ټټر یې له شنو مریو ډک و.

ځوان نږدې ورغی، نجلی ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.

ځوان جټکه وخوره!

– څنگه مې جوړه کړه، څوک به دا ووايي چې کوچۍ نه ده؟ هه!

ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنگ یې ولاړه وه، وېې خندل:

– بلا یې بلا!

وروسته کپناست، د سپي په غټ سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:

– خودومره ازادي مه ورکوه!

د وړانگې تندې تریو شو:

– لالا! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خواته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

– احتیاط یې هم ویلی !

مخ یې واراوه ، درمې خواته روان شو.

وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ ، پرې یې ایست او د پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.

ښه شپبه ووته ، بیا یو سیوری ورباندي ورغی ، پورته یې وکتل ، ماریا وه ، بېرته یې سر وڅرېد .

نجلی وویل:

– مننه !

د ځوان شونډې و خوځېدې:

– څه ؟

– مانا ، کور ودان .

– د څه له پاره ؟

– زه دې دوهم ځل ونه ترلم .

ځوان وخنډل ، ورو یې وویل:

– په دې شرط چې منونکې و اوسې !

ماریا په خبره کې ورو لوېده:

– قول دی !

ځوان وویل:

– څه ! سمه ده ! باور به وکم ، خو !

غلی شو ، پسه یې په بل مخ واراوه .

نجلی وویل:

– خبرې کولی شم ؟

ځوان وخنډل:

– اوس دې هم خوله نه ده گنډلې .

نجلی یوه شپبه غلې وه ، بیا یې یو دم وویل:

– وروردې چیرته دی ؟

ځوان نیغ ورته وکتل ، بېرته یې سر وڅرېد ، پسه نار ه کړه ، یو موتی

سپینې وړی په وینو سرې شوې ، ځوان ځمکې ته لاس کړ ، خاوره یې

ورواخیسته ، د پسه په تپ یې واچوله .

وروی وویل:

– ماین ته یې ځمکه کېنډله ، پام یې نه و ، په خپل ماین والووت .

نجلی وویل:

– ما وبخښه

ځوان غلی و ، وروسته یې شونډې و خوځېدې:

– هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه ، زوی یې پس مرگي پیدا شو .

نجلی وویل:

– پلار دې ؟

– پلار مې کوماندان (قوماندان) دی ، ډیر وخت په غره کې وي ،

کورته کم راځي .

سپی وغرېد ، ځوان ورته وکتل ، خو گامه لرې ولاړ و .

وروی وویل:

– چغه !

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

سپي لنډه لکۍ و خو ځوله. ځای پرځای پریوت.

ماریا لری و کتل، دوه توری کېدی، بنکارېدلې، و بې ویل:

— هاغه هم کوچیان دي؟

ځوان سر پورته کړ، د بستی ته بې وکتل، شونډې بې و خو ځېدې:

— هو! هلته بې مېنه ده.

— مېنه؟

ځوان وویل:

— مور ژمی گرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې

مالومې دي، داسې لکه د جایی (ځایی) و و چې کور کلی مالوم

وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.

ځوان غلی شو، په بیاتي پورې نېستی وړی بې لری کړې، ورو بې

ووویل:

څر ځایونه مو هم سره ویشلی دي، هر قوم خپل څرځای لري، بل ځای

رمې نه شي پیولی.

ځوان غلی شو.

نجلی وویل:

— لارم!

ځوان وړی سکوللی...

نجلی یوه شېبه ودرېده، ځوان ورونه کتل، وروسته روانه شوه.

سپي سر پورته کړ، نجلی ته بې وکتل، بېرته بې د مخکنیو غزېدلو

پښو په منځ کې وریوز کېنود.

ماریا یوه جونگی ته وروگرځېده، جونگی هسکه غاړه نیولې وه،

ژامه بې خو ځېدله، شخوند بې واهه...

یوه شېبه له جونگی سره ودرېده، بیا بې وړانگی ته پام شو، پیاز بې

وړول، ورغله، د هغې تر څنگ کېناسته ورو بې وویل:

— په اشپزی کې څنگه بې؟

— څه؟!

— دیگ کولای شي؟

وړانگی وخنډل، لنډې غټې سترگی بې ورواړولې، ورو بې وویل:

— په بنوروا کې تکره یم.

ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوڅو شویو ځایونو باندي د

چارې توری خیرې بنکارېدلې.

دا وخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه،

ماریا بې ترمټ و نیوله، دواړه کېدی. ته ننوتل. دروند غږ کېدی.

ولړزوله.

ماشوم وچونگېد!

ځوان سوړ اسویلی ویست.

د ماریا سترگی رډي راختلې وې.

بودی، د هغې نږور او وړانگه کېدی. ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.

ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو بې وویل:

— ته به مو په بلا و خوري!

ماریا په حیرانی ورته کتل.

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

وړانگې په خواره خوله وويل:

– طيارې وې، تيرې شوې.

ځوان چيغه كړه!

– پلار مې ولې خپله كورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و؟

يوه شېبه غلې شو، بيا يې ورو وويل:

– بايد احوال وركړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې كېدې!

ماریا په منډه له كېردي. ووت، لاره، لري په يوه لويه ډبره كېناسته.

دبنتې ته يې وكتل، لويه دبنته وه، پای يې نه مالومېده، تر يوه ځايه

خرې سپاندي ولاړې وې، وروسته سپېرې شگې بنكار بدلې، بېرته

يې سر وڅرېد، تريوې وړې تيرې د څرمبڼكۍ څرې لكۍ راوتلې وه،

څنگ ته يې تور ميرپيان ليكه، روان وو.

يودم يې پراوړه لاس ولگېد، ورمير يې كور كړ، څنگ ته يې وړانگه

كېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماریا په ژرغوني غږ وويل:

– هغوی به مې ووژني.

وړانگې د نجلۍ پراوړانه لاس كېنښود، شونډې يې وڅوڅېدې:

– غم مه كوه! زه خويم.

ماریا د هغې پراوړه سر ولگاوه، يودم يې وژړل...

وړانگې د نجلۍ په تورو وينستو كې گوتې تېرې كړې، ورو يې

وويل:

– زړه دې غټ ونيسه!

ماریا ژړل...

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

* * *

وړانگې په حيراني وويل:

— ولې دې لاس ونيو؟!

د ماريانو شونډې و خو ځېدې:

— وږې نه يم.

— خو تا هيڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپينين له

غولي راپورته كړه.

ځوان په ډكه خوله وويل:

— څه يې كوي! زړه ته به يې نه كيږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې گامه ليرې كېناسته. دباندي يې وكتل،

اسمان له سپينو ستورو ډك و. بېرته يې په كېږدۍ كې ناستو كسانو

ته سترگې ورواړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له

لندي ډوډۍ گوله جوړوله، بوډۍ د بڼي لاس گوتې په خوند ختلې،

دوو نورو کوچيو هم ډوډۍ خوړه... وروسته د غوښې د ويشلو وار

ورسېد، ځوان په يوه پاسټي څلور برخې كېښودې، وړانگې په بېره

وويل:

— ماريانو دي هېره شوه؟

د ځوان شونډې و خو ځېدې:

— مړه ده!

بوډۍ وويل:

— ماته سپينه غوښه راکه!

ځوان د بنځو تر مخ په پرتو پاسټو يوه يوه برخه كېښوده، وړانگې

پاسټي ته لاس كړ، ولاړه شوه، د ماريانو ترڅنگ كېناسته، ورو يې

وويل:

— غوښه درواخله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

— مړه يم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر يوه خوا يې د لمپې رڼا لگېدله، بېرته

يې سر وڅړېد، ورو يې وويل:

— دومره يې مه نازوه!

بڼه شپه ووت، كاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانگې

هدو كې او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندي ويستل، د غوړو په يوه

سكڼل شوي زاړه ټيم كې يې واچول، ورو يې وويل:

— تو، تو، تو

سپي منډه ورواخيسته.

کوچۍ بېرته كېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسايكل يې

وښوراوه، په ټانكۍ كې تيل وچړييدل.

بوډۍ وويل:

— چيرته ځي؟

ځواب يې ورکړ:

— مرکز ته.

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:
_ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!
وړانگه په خبره کې ورو لوبده:

_ نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خورې!
ځوان ورو وویل:

_ په مور یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.
د وړانگې سر وڅړید:
_ وبال لري!

د بودی گونځې شونډې و خو څېدې:

_ شپږگله زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.

وړانگې په بیره د خبرو وار ورنه ونيو، په خواست یې وویل:

_ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپیژني! ته ورته وگوره! سمه دمه کوچۍ ده.

ځوان یوه شپبه ودرېد، موټر سایکل یې پرېښود، له کېږدی ووت.

وړانگې ماریا ته وکتل، د هغې په سترگو کې اوبنکې ولاړې وې...

ورو یې وویل:

_ له وروړه مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.

یوه شپبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونيو، ویې ویل:

_ راځه چې دباندي ووځو! ښه باد لگيږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدی ووتې، څو گامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یواځې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لري به یوه شغال نار ه کړه.

دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ یې وویل:

_ مور مې ډیره یادېږي!

وړانگې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شپبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

_ ته بختوره یې، مور لري، خوزه...

غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانگې خبره پسې وغزوله:

_ ...خوزه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچپچله، انا مې رنگارنگ بوتې ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.

وړانگه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خدا یې وویل:

_ اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.

په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپي وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسې ښکارېده،

وروسته په تیاره کې ورک شو.

ماریا وویل:

— دا غبرډ څه و؟

وړانگې وځندل:

— د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډيو کې د ډېرو سيورو ته پراته وي، ماښام تياره، هوارې ته راځي، تر سپيده چاوده بوى کارې. تېر څوړموني (پسرلي) يوه شغال...

ماریا په خبره کې ورولوېده، ويې ويل:

— ورور دې څنگه سپرى دى؟

وړانگه يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وځندل:

— ډېره ورنه ډارېږي؟

ځواب يې وانه وړېد.

وړانگې وويل:

— زړه مه خوره! بد سپرى نه دى، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې يې سبق وايه، بيا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پيايي، تير کال يې يوڅه وخت ټوپک گرځاوه، څو ځله سپرک ته لاړ، يو وار پر مټ ولگېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وځوت، پلار مې ټوپک ورنه يووړ، ويل يې چې په کور کې يواځې تور سپرى دي، ده هم څه ونه ويل او د پلار خبره يې ومنله.

وړانگه غلې شوه، يودم يې وپوښتل:

— خوب درځي؟

د ماریا شونډې وڅوځېدې:

— هاغه ستورى وينې؟

— کوم؟

— لمر لوېدو ته! تر نورو يو څه غټ دى.

وړانگې وځندل:

— هو! مور يې د ماښام ستورى بولو.

ماریا وويل:

— تر اوسه مې دومره روڼ ستورى نه و لېدلې، ښکلى دى، دلته ستوري څومره رانه دي!

وړانگه په خبره کې ورولوېده:

— مور کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دريا بونه مخې ته راځي، څو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهېږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. څو؟

دواړه ولاړې شوې، کېږدى ته ور ننوتې، ځوان د راډيو ستن تاووله... بوډى ته له چايو ډک گيلاس ايښى و، نړور يې د ماشوم ککړې پښې پاکولې...

نجوني يوې خواته کېناستې، چا ورنه کتل، ماریا گيلاس ته لاس وروغزاوه، تر نيمايي يې له تورو چايو ډک کړ، ولاړه شوه، گيلاس يې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چاي جوشه يې وريپورته کړه.

ځوان راډيو يوې خواته کيښوده، ولاړ شو، توشکه، پرستنه او بالنس يې ورواخيستل، بوډى وويل:

— څه کوي؟

بربوکى

نصير احمد احمدي

بربوکى

نصير احمد احمدي

د ځوان شونډې و خوځيدې:

— خوب راغی.

بودی په حیرانی وویل:

— کېږدی خو لویه ده، یوه څنگ ته پریوزه!

ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ وړاوه، پرته له دې چې څه

ووايي، د باندي ووت.

بښې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانگه ولاړه شوه،

توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:

— راخته!

ماریا له ټکري سره پرېوته، پرستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو

سوږ بوی یې په سپرېمو نوت، بېرته یې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدی، ته

یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر څنگ د غوښو څو بخري راځې بدل.

وروسته وړانگې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.

چرچرک نارې وهلې....

* * *

اسمان برگ و، دوه نجونې په یوه پراخه دره کې روانې وې، تر مخ یې

یوې خړې خړې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خړې پر شا د

اوبو تش ژى پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر

برېوکی

نصیر احمد احمدی

برېوکی

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیرې راوتلې... د نري لښتي دواړو غاړو

ته شنه واینه ولاړ وو.

وړانگې د خړې له شا ژى کښته کړ، ماریا ته یې مخ وړاوه، هغه

څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غږیدله..

وړانگې په خندا وویل:

— ولي له ځان سره ګډه یې؟!!

د ماریا شونډې ورپېدې:

— څه؟!!

— ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نېولې وه، تا خبرې کولې.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخنډل:

— ما دعا ویله.

وړانگه له خندا شنه شوه:

— خدای که دې په یوه خبره پوه شوې یم!

— انگریزي وه.

وړانگې هماغسې په خندا وویل:

— په انگریزي دعا ویل کیږي!

ماریا غلې وه.

— وړانگې وویل:

— موږ په اوبو پسې څومره لږې راځو! هه!

نصیر احمد احمدی

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتې پر ژۍ کېناسته، تر رڼواو بو
لاندې زیږه شگه پرته وه، د شگې پر سر د گوتې په اندازه کوچنیو
خړو ماهیانو لکۍ وهلې...

وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سرې وې، یوه لپه یې مخ ته ور
واچوله، له سپینې لندې زڼې یې رانه څاڅکې و څڅېدل...

اوږدې گوتې یې په تورو وینستو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور
واچوله، نرۍ وروڅې یې لندې وې.

بیا یې وړانگې ته وکتل، ژي ته یې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وویل:

— وېرېم!

وړانگې وخنډل:

— ولې؟

— که دې ورور خبر شو، نو بیا؟

— نه خبر یې!

ماریا یوه شپه غلې وه، بیا یې وویل:

— اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو!

د وړانگې شونډې و خوڅېدې:

— دا دی! ژي ډکېدو ته نږدې دی!

ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ ټیټې وې، ځای ځای سپاندې او
هسک اغزي باد بنورول... لري پر یوه غټه ډبره دوه سارابي کوترې

بربوکی

نصیر احمد احمدی

ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یواځې یوې کوترې
غومبرې وهلې، ځای پرځای راگرځېده...

ماریا کین لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه،
یواځې کوترې نه وې.

ښي لور ته یې مخ واراوه، رنگ یې والوت، په بیړه یې وویل:

— وړانگې!

وړانگې وخنډل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې
و خوڅېدې:

— دا دی، ډک شو!

ماریا چیغه کړه!

— وروردې!

وړانگې په بیړه سر پورته کړ، شپږگل منډې ور وهلې... ولاړه شوه، د
ماریا مخې ته ودرېده، په رېږد بدلې غږ یې وویل:

— زړه دې غټ ونیسې! تاته څه نه وایي!

لنډه شپه ووت، شپږگل ورسېد، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترگې
یې رډې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته!

— تاته چا ویل چې دا پلټنه دلته راوړه!

کوترې والوتې.

یو کړس شو، وړانگه کین لور ته ښکته شوه، شپږگل دوهم ځل لاس
پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپریوته، چیغه یې کړه!

— مه!

بربوکی

نصیر احمد احمدی

وړانگې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه،
دواړه روانې شوې.
خړه د غونډۍ نیمايي ته رسېدلې وه، په سپاندو او اغزیو کې یې
خوله وهله... کوچی خړیدلی سر ولاړو.

شېرگل لاس ونيو، په زوره یې وویل:
_هاخوا شه! که نه نو!
ماریا په بیره ولاړه شوه، یوگام یې واخیست، د سړي تر مخ ودرېده،
چیغه یې کړه!
_که نه نو څه؟ ها! په بنځو لاس پورته کوي! بې غیرته!
یوه شېبه دواړو یو بل ته وکتل، د ځوان سترگې سړې وې، د نجلی-
په سترگو کې اوبنکې رغېدلې...
شېرگل په زوره وویل!
_خوله دې وټپه!
د ماریا شونډې وڅوځېدې:
_ته هم ځانته نارینه وايې!
وروسته یې وړانگه تر مت ونيوله، د هغې لاندنی شونډه ویني وه،
په سترگو کې یې وپره بنکارېدل...
ماریا سړي ته وکتل، ورو یې وویل:
_شونډې ته یې وگوره! ډېر زور یې، داسې نه ده؟!
د شېرگل سر وځړید.
ماریا چیغه کړه!
_تا ولیدل! زه نه یم تنستېدلې!
شېرگل غلی و.
ماریا د وړانگې لاس ونيو، ورو یې وویل:
_راځه!

* * *

بوڊی د کپږدی سیوري ته ناسته وه، وړی یې ریسلی، وروسته یې
سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.
بوڊی په بیره وویل:
_ شپږگل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ!
ورانگې د خپلې انا غېږې ته ځان وړ واچاوه، یو دم یې وژړل... بوڊی
ورته وکتل، دلاندنی شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.
ورو یې وویل:
_ څار! بلا دې راباندي وگرځه!
د ورانگې ژړا زور ونيو...
ماریا یوه شپبه ولاړه وه، بیا کپږدی ته ورننوته.
کوچی خپل زوی کرار او ه، ماریا یې ترڅنگ کېناسته، ماشوم ته یې
وکتل، تک ژېړ و، نری پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي
بنکاریدل.
ماریا وویل:
_ څه شی ورکوي؟
د بنځې شونډې و خوځېدې:
_ د وزې شیدې.
_ ولې خپلې؟
_ کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شپبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:
_ د څلورو میاشتو دی؟
کوچی وویل:
_ دا یې اومه میاشت ده.
_ په کور کې وریجې لری؟
کوچی ورته وکتل، ورو یې وویل:
_ خدایزده! موږ وریجې ډیرې نه پخوو.
ماریا وویل:
_ که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده
ډوډی او داسې نور پاسته خواړه وڅوري، گټه ورته لري.
کوچی هماغسې په حیرانی ورته کتل.
ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:
_ یوځل یې وازمایه!
ولاړه شوه، د باندي یې وکتل، بوڊی د پخوا غوندي څرخې تاواوه...
ورانگه لیرې د مېړو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته
وه.
ماریا ورغله، ورانگې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سربین وو، تر
څنگ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د ورانگې
ژرغوني غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:
_ ورور مې کاوړي سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته
کړی، دا یې رومبې څپیره وه.

د ماریا شونډې و خوځېدې:

— زما له لاسه!

وړانگې وویل:

— ته نه بې ملامته!

ماریا مېړو او پسونو ته سترگې ورواړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لنډو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلې توتان بنکارېدل، د څو لویو شنو مچانو بنگی خوت...

وروسته یې مخامخ وکتل، ورو بې وویل:

— راغی!

وړانگې سر پورته کړې، شېرگل په خړې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدې تر څنگ ودرېد، بوډی ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.

یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرگل کېږدې ته ننوت، بېرته راووت، نیغ د توت خواته ورو روان شو.

شېبه وروسته د خپلې خور تر څنگ کېناست، سر یې وڅړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرنې وپستې،

ورویې وویل:

— له ما خپه یې؟

وړانگه غلې وه.

شېرگل سر پورته کړ، وړانگې ته یې وکتل، د هغې غټې سترگې لنډې وې. ورو یې د نجلی سر په خپل ټټر پورې ولگاوه، نجلی ژړل...

شېرگل وویل:

— بیا به داسې نه کیږي.

د نجلی ژړا زور ونيو.

شېرگل وویل:

— زړه مې مه راخوره!

نجلی هماغسې ژړل، بڼه شېبه یې اوبنکې تویي کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.

ماریا دواړو ته وکتل.

شېرگل وویل:

— ورشه! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه ورواچوه!

وړانگه ولاړه شوه. شېرگل پسې کتل... نجلی کېږدې ته نږدې ایښي گڼي ته ور وگرځېده.

شېرگل په څرېدلي سر وویل:

— تاته ام پریم.

ماریا غلې وه.

د شېرگل شونډې و خوځېدې:

— ته خو پوهېږې! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

ماریا غلی وه.

شپرگل وویل:

— زه مې په خور وپرېدم.

ماریا په خبره کې ورو لوېده:

— ما خونه وژله!

د شپرگل سر وخرېد، ورو بې وویل:

— تېر کال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته

نږدې یوه کېږدې ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم بې

پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مونه شوی سره بېلولی.

ځوان غلی شو، نجلی ورته وکتل، خبره بې نیولې وه.

ځوان وویل:

— دا اندېښنه به تر هغو راسره وي، تر څو چې ته دلته بې!

ماریا وویل:

— ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطرې لرې وي.

شپرگل ورته وکتل، شونې بې و خوځېدې:

— له کومه داسې ډاډه بې؟

نجلی وار خطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یو دم بې و خندل:

— نه پوهیږم! زړه مې همدا سې راته وایي.

ځوان و خندل.

ماریا وویل:

— ته دومره بد هم نه بې، په خدا کې ښکلی ښکاري.

د دواړو سترگې سره وجنگېدې، د شپرگل سر وخرېد.

ماریا ولاړه شوه، ورو بې وویل:

— په ما باور وکړه! نه تنبستم.

شپرگل پر خاورو لیکې ایستلې... شېبه وروسته بې سر پورته کړ،

ماریا روانه وه، ده تر هغو پسې کتل چې نجلی کېږدې ته ننوته.

بربوکی

نصیر احمد احمدي

بربوکی

نصیر احمد احمدي

* * *

د سهار خړه وه، وړانگې ورو وويل:
_ انا!

بوډۍ، كوم حرکت ونه کړي.

د وړانگې شونډې و خوځېدې:

_ پورته شه! ناوخته ده.

بوډۍ، په برستن کې پټه وه.

وړانگې ورو برستن لري کړه، د بوډۍ له خولې سپين ځگونه روان

وو... وړانگې چيغه کړه!

_ انا!

ماریا جټکه و خوږه، سترگې يې رنې کړې، کېناسته، بوډۍ ته يې

وکتل، سترگې يې سپينې راختلې وې.

شېرگل او د هغه وربندار په بېره کېږدی، ته ورننوتل، ټول تر بوډۍ

راتاو شول، وړانگې ژړل، نور وار خطا وو.

ماریا ور مخته شوه، د بوډۍ پر گونځې گونځې غاړه يې گوتې

کېښودې، ورو يې وويل:

_ ژوندۍ ده.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

_ لږ ځای راکړئ!

کوچيان يوې خواته شول.

ماریا وويل:

_ تردې مخکې يې څه تکليف درلود؟

وړانگې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ!

_ جکه جوړه وه!

شېرگل وويل:

_ يوځل يې پر زړه درد راغلی و، بس!

ماریا د بوډۍ د ښي لاس زيرې گوتې و موبلې، ورو يې وويل:

_ ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...

ماریا وويل:

_ د پښو تلې يې ورو مېنئ!

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ورو ښويدي.

ماریا څو ځله د بوډۍ پر سينې زور وکړ، کوچيانو په حيرانۍ ورته

کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماریا وويل:

_ د پښو مېنلو ته دوام ورکړئ!

بوډۍ ورو سترگې وغږولې، وړانگې په ژړا کې وخنډل.

ماریا هغې ته وکتل، ورو يې وويل:

_ لږد بورې شربت ورته جوړ کړه!

وړانگه ولاړه شوه، شېبه وروسته يې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه
 وڅخولې، ورو يې وويل:
 _ انا! څنگه يې؟
 بوډۍ په حيرانۍ ورته کتل، وروسته يې شونډې و خوځېدې:
 _ څه خبره ده؟
 شېرگل وخنډل:
 _ هيڅ! طبيعت دې يو څه خټه و.
 بوډۍ په گيلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته
 کېناسته ورو يې وويل:
 _ سر مې درد کوي!
 وړانگه په خبره کې ورو لوېده:
 _ ښه کېږي.
 مارياله کېږدۍ ووت، لمرخاته خواته اسمان ژېړ و، نری باد چلېده...
 نجلی پر يوه تېره کېناسته، تېره سره وه، سپی ورغی، لکی يې
 ووهله، پښو ته يې پرېوت.
 مارياد هغه پر غټ سرلاس تېر کړ، د سپي لکی له ځمکې نری دوره
 پورته کړه...
 ښه شېبه ووت، لمراوخت، د غونډيو يوه خوا ژيرېخونه
 ښکاريدله، بل لوري يې سيوری و.
 بيا يې د شېرگل غږ واورېد:
 _ ته خو سمه دمه ډاکټره يې!

بربوکی

نصير احمد احمدي

ماریا وخنډل.

شېرگل مخامخ په شگو کې ورته کېناست، نجلی ته يې وکتل، د
 لمروړانگې يې پر سپين مخ لگېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.
 نجلی ناڅاپه وويل:
 _ حاجي خداينور پيژني؟
 شېرگل په حيرانۍ ورته وکتل، شونډې يې و خوځېدې:
 _ څنگه دې دا پوښتنه وکړه؟
 ماريا وخنډل:
 _ هسې، د هغه د زړورتيا کيسې مې اورېدلې وې، تيرکال يې په رڼا
 ورځ يو امريکايي ټانک وويشت.
 شېرگل يوه شېبه غلی و، وروسته يې په خوند وويل:
 _ حاجي خداينور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې ليدلی دی، د
 راکټ په ويشتلو کې يې نوم وړی.
 _ اوس چيرته دی؟
 شېرگل وخنډل:
 _ خدای خبر.
 ماريا يوه شېبه غلی وه، بيا يې وويل:
 _ پوهېږې چې د امريکا حکومت د هغه پر سر پنځه ميليونه ډالره
 انعام ټاکلی! مريانو ژوندی.
 شېرگل وخنډل:
 _ هو! خود هغه نيول دومره اسانه خبره نه ده.

بربوکی

نصير احمد احمدي

– ته له کومه پوهېږي؟

– حاجي خداينور هونبنيار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره مياشت مرکز ته راغلی و، بيا چا نه دی ليدلی.

ځوان غلی شو، ماریا غونډیو ته کتل، شپږگل هغې ته وچې سترگې نېولې وې... وروسته يې يو غږ واوږېد:

– چای نه سوړوي؟!

دواړو د کېږدی، خواته وکتل، وړانگه وه، ولاړ شول، کېږدی ته ورننوتل، پر غوږ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پيالې پرتې وې،

ځای ځای وچه ډوډی ایښې وه، ماریا د ډوډی ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه يې لاس کېښود، ورو يې وويل:

– اوس څنگه يې؟

د ډوډی شونډې و خوځېدې:

– ښه يم.

وړانگې په خندا وويل:

– ډاکتره خوبه نه يې؟

ماریا وخنډل:

– نه، خو په ځينو لومړنيو مرستو پوهيږم.

ډوډی په خبره کې ورو لويده:

– څه؟!

– مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي

انسان سره کومک کولی شم.

شپږگل ولاړ شو.

وړانگې دسترخوان ته وکتل، د ورور پيالې يې تر نيمایي ډکه وه، له پاستي هم کومه گوله نه وه پورته شوې، ورو يې وويل:

– څه کوي؟

د شپږگل شونډې و خوځېدې:

– رمه سارا ته بيا يم.

وړانگې وويل:

– يو وار خودې چای سور که!

شپږگل په خبره کې ورو لوبد:

– زړه ته مې نه کيږي.

له دې سره له کېږدی ووت.

ډوډی وويل:

– نور کله خو په دريو پاستو نه مړېده، نن څنگه داسې ژر ولاړ سو؟!

د وړانگې شونډې و خوځېدې:

– خدايزده!

لنډه شېبه وروسته شپږگل بېرته کېږدی ته ورننوت، ښځو په

حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ و اړخطا و، ښځو زړو بېرستو ته ورغی،

شل ډزی توپک يې ورو اخیست، وړانگې په بيړه وويل:

– څه خبره ده؟

شپږگل په لږزانده غږ وويل:

– عسکر دي!

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

د ټولو رنگونه والوتل، وړانگه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په وارخطايي يې وويل:

د خدای له پاره، مور ته وگوره؟

شېرگل چيغه کړه!

مخه مې پرېږده.

بوډی په بېرته وويل:

خور دې ښه وايي.

شېرگل په خشکه وويل!

دوی به مو تر تېغ تېر کړي.

ماریا د کېږدی له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو پسې سپيرې دوږې پورته کيدلې...

وړانگې چيغه کړه!

تراوسه خولا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟

شېرگل ماریا ته وکتل، ورو يې وويل:

دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کيږو، ښه دا ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.

د ماریا شونډې و خوځېدې:

ته هوښيار سړی يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه!

شېرگل وويل:

خو...

ماریا په خبره کې ورو لوبده:

په ما پسې نه دي راغلي.

سپي وغپل...

شېرگل د توپک گېټ کش کړ.

ماریا وويل:

په ما باور وکړه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.

موټر دوه درې شله گامه لرې ودریدل، سپي ترې راگرځیده...

ماریا د شېرگل له لاسه توپک ونيو، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.

يو غږ واوریدل شو!

راووخه!

وړانگې ژړل، وربندار يې هم سونگيدله، بوډی وارخطا وه.

شېرگل ماریا ته وکتل، په مراوي غږ يې وويل:

تا غواړي.

ماریا په خپل تندي ټکری ورکش کړ، له کېږدی ووت، شل پنځه ويشت وسله وال ولاړ وو، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې، نور يې په شخصي جامو کې ول، برگ رومالونه يې تر سرونو تاو وو، په دوږو لړلي ښکارېدل.

ماریا په لوړ غږ وويل:

خه غواړئ؟!

يوه ناره کړه!

سړی راوباسه!

له هغه سره موڅه کار دی؟

– ولي بيې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟!

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ورو وویل:

– شېرگل، راووخه!

– کوچی له کېږدی، ورووت:

دوه وسله وال د دوی خواته وروان شول، ماریا کېږدی، ته ننوته.

شېبه وروسته عسکر د شېرگل تر څنگ ودریدل، یوه یې کېږدی، ته

سر ورننه کړ، شاوخوا یې وکتل، یواځې ښځې وې، بېرته یې

شېرگل ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

– ته دلته اوسې؟

شېرگل په وارخطایي ځواب ورکړ:

– هو!

– ولي دې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟

د کوچي ژبه بنده شوه:

– ما، ما

هماغه عسکر په غوسه وویل:

– بیا داسې بې عقلي ونه کړې! پوه شوې!

شېرگل غلی و.

عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر یوه

ځایه منډه پسې واخيسته، کله چې دوې کیناستې، ځای پرځای

ولارو، په موټرو پسې یې غپل...

شېرگل کېږدی، ته ورننوت، کوچیانو خدای ته شکرونه ایستل...

شېرگل ماریا ته وکتل، ورو یې وویل:

– تا کولای شوای چې له هغوی سره لاره شې.

ماریا غلې وه، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

ورانگې وویل:

– لالارښتیا وايي! ولي دلته پاتې شوې؟!

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وویل:

– ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور

پیژندلای وای، نو...

بوډی ورمخته شوه، ماریا یې پرتندي ښکل کړه، ورانگې ژړل...

ماریا د باندې ووته، پر یوه لویه ډبره کېناسته، دښتې ته یې وکتل،

موټر ډېر لیرې لمر خاته خواته روان وو، سترگې یې له اوبښکو ډکې

شوې، له ځانه یې ورت (کرکه) وشو، شنه اسمان ته یې وکتل، ورو

یې وویل:

– خدایه! ما وبخښه!

شپرگل د یوې گنې بیدې سیوري ته ناست و، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وړې باد یولاس بنورول...رمه خو گامه لیرې څرېدل.

وروسته یې د یوه سیرلي نری غږ واورېد، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنموراوتلې وه، شپرگل ولاړ شو، په سیرلي پسې یې خوتیرې وویشتې، سیرلي درمې خواته منډه کړه. یو غږ یې واورېد:

– یاره کوچیه مرداره مو کړه!

شپرگل کین لورته وکتل، یو ځوان ور روان و، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه بنکارېدل. شپرگل په ډډ کوچیانې غږ وویل:

– ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې!

ځوان د شپرگل تر څنگ ودرېد، ورو یې وویل:

– اجب خلک یاست! د جابې وو (ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخورل، بیا وايې...

شپرگل په خبره کې ورو لوبد:

– چا؟

– تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پرېنې وه، سهار ته ډکې نه و پاتې.

شپرگل په بېرته وویل:

– زار دې شي، ما خو خدايکه تراوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یو دم وخنډل:

– تاته نه وایم، ته ښه سرې یې، زما درباندي پام و، سیرلي دې له غنمو وشاره.

شپرگل روان شو، ځوان هم په هغه پسې گامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شپرگل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

– دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونيو، شونډې یې و خوځېدې:

– هاغه هسکه تېره وینې!

– کومه؟

– هاغه چې تپوس پرې ناست دی.

– هو!

– تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تېره ټک (پوله) ده.

شپرگل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې و خوځېدې:

– اې کوچیه! خپه راته بنکارې.

شپرگل غلی و.

ځوان وویل:

_ خدايکه مې له پروڼه راهيسې گوله هم راپورته کړې وي.
 ځوان يوه شېبه غلی و ، وروسته يې وويل:
 _ د خلکو خبرې بدې درباندي لگيږي؟
 _ هو!
 له څه وخته راهيسې؟
 _ دا دوه ورځې کيږي.
 ځوان وخنډل:
 _ مين يې نو توروې که سپين؟!
 شېرگل هغه ته وکتل.
 ځوان وويل:
 _ ته مين شوی يې.
 شېرگل په حيرانۍ ورته کتل...
 ځوان وويل:
 _ سپينه راته وکه!
 د شېرگل شونډې و خوځېدې:
 _ څه؟
 _ څوک دې خونبيري؟
 شېرگل کوم ځواب ورنه کړ.
 ځوان وويل:
 _ کوچۍ ده؟
 _ نه

_ پوروی يې؟
 شېرگل هغه ته وکتل ، شونډې يې و خوځېدې:
 _ نه!
 ناروغه يې؟
 _ نه!
 کوم تاوان دې کړی؟
 _ نه!
 مالونه دې ناجوره دي؟
 _ نه
 د ځوان تندي تريو شو:
 _ نو بيا څه ټکه درباندي پرېوتې ده چې داسې خپه يې؟!
 شېرگل غلی و.
 ځوان يو دم وخنډل:
 _ مين يې؟
 شېرگل هغه ته وکتل ، بېرته يې سر ځوړند شو.
 ځوان وويل:
 _ خوب دې څنگه ده؟
 _ دا دوه شپې مې سترگې نه دي سره وروستي.
 _ اشتها؟
 _ څه؟
 _ ډوډۍ ډيره خورې که کمه؟

ځوان د هغه وليو ته يو سوک ورکړ، په خدا بې وويل:

— نو کومې جايي زړه درنه وړي؟

— نه

ځوان په حيراني وويل:

— نه کوچۍ ده، نه هم کليواله، نو څوک ده؟

د شبرگل زړه ولړزيد

ځوان وويل

— نه راته وايي

— نه

ځوان وخنډل:

— سمه ده، مه راته وايه! خو زه هم مين يم، دا ټول په ما تېرېږي، نه

خوب لرم او نه هم اشتيا، هيچ شي خوند نه راکوي، بس نو! مينه

همداسې وي..

شبرگل يوه شېبه غلې و، وروسته بې وويل:

— رښتيا وايي؟!

د ځوان شونډې و خوځېدې:

— اې کوچيه! خداي خبر ته به پوه شي که څنگه؟! خو زه به د مينې په

باره کې څو خبرې درته وکم، بيا ته په خپله فکر وکه چې مين بې که

نه؟

ما په يو چا زړه بايللی، کله کله بې اختياره ژړا راځي، اوبنکې

تويول راته ښه دي، د سکون او آرامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر يوه بالښت سر ايښی وي، د ورځې

بې په ياد تپې بولم، زړه مې راته وايي چې هرځای راسره وای، هغه

څه مې ورته ويلې وای چې نورو ته بې نه شم ويلای، له خپلو

کاميابيو مې خبره کړې وای او د هغې په ليدو مې په زړه کې پراته

دردونه هير کړي وای.

ځوان غلې شو، کوچي ته بې وکتل، بېرته بې شونډې و: خوځيدې

— په خبرو مې وپوهېدې؟

شبرگل په حيراني ورته کتل...

ځوان وويل:

— گوره! که دې د هغې په ليدو د زړه درېدا ډيرېږي، نو مين بې!

که غواړې چې خپل پت رازونه يواځې له هغې سره شريک کړې، نو

مين بې!

که بې په نه ليدو د خواشيني احساس درته پيدا شو، نو مين بې!

که دې له زړه، نه وته، نو مين بې!

اوس پوه شوې؟!

کوچي غلې و.

ځوان وخنډل:

— نه غواړې چې هغې ته دروغ ووايي، داسي نه ده؟

کوچي په حيراني ورته کتل...

ځوان وويل:

بربوکی

نصير احمد احمدي

بربوکی

نصير احمد احمدي

— ساده به درته ووايم! غره ته وگوره! کانو ته وگوره، بوټو ته
سترگې ورواړوه، که دې په هرڅه کې هغه وليده، نومين يې، مين ته
ټوله دنيا، يواځي خپله مينه بنکاري.
ځوان غلی شو، ناڅاپه يې وخنډل، د شپږگل وليو ته يې يو دروند
سوک ورکړ، په خدا يې وويل:

— پوه شوې که نه؟!

شپږگل غلی و.

د ځوان شونډې و خوځېدې؟

— نوت ته په کوم يوه کې راځي؟

شپږگل وويل:

— خدايزده!

ځوان ولاړ شو، په زوټه يې وويل:

— ای کوچيه! فکر وکه! که زما غونډې احساس کوې، نو پوه شه چې
مين يې، هو رښتيا! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورگډه نه شي،
زه درنه لارم.

ځوان حرکت وکړ، شپږگل پسې وکتل، ځورند سر روان و، ښه شپبه
ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وړو پر سر يوې
سرپوټکې (يو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای
پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

* * *

شېرگل تر زاړه توت لاندې رمه پنده کړه، کېږدی ته یې وکتل، خور
یې ولاړه وه، ورغی، وړانگې وویل:
_ نور کله خوبه وختي راتلې!
شېرگل غلی و.
وړانگې وویل:
_ زه به ډوډۍ درته راوړم.
د شېرگل شونډې و خوځېدې:
_ زړه ته مې نه کېږي.
وړانگې په حیرانۍ وویل:
_ سهار دې هم گوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپینین سیوری ږنگ
دی.

شېرگل یوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدی ته ورننوت.
بوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم
ترڅنگ ناسته وه..

شېرگل خیرن بالنبت ته ډډه ولگوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا
یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوگرځېده ((که دې
د هغې په لیدو د زړه دربا ډررېږي، نو مین یې)) سړیې وځړید، یو
ژېر میږتون د زاړه لیمشي په وړیو کې نښتی و، ناڅاپه پر مېږتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شېرگل پورته وکتل، خور یې پر
دسترخوان څو پاستي او یوه ډکه کاسه مستې کېښودې.
شېرگل له پاستي یوه ټوټه وړ بېله کړه، مستو ته یې وروړه، کله چې
یې گوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو، هغې ماشوم ته
کتل، وروسته د دواړو سترگې سره وجنگېدې، شېرگل لاندې
وکتل، کاسه یې وروپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې
بېرته پر دسترخوان کېښوده.
ولاړ شو، خور یې پسې غږ کړ:
_ ډوډۍ دې ونه خوړه!

شېرگل له کېږدی ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست، د ښتې ته
یې وکتل، غونډۍ یې تر سترگو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ،
هرڅه یې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یواځې د ماریا
خیره ولاړه وه. یو دم یې وخنډل، خپل ورانه ته یې سوک ورکړ، له
ځان سره یې وویل:

_ خوار سړی، څې یې سپی، خپله رمه دې پیا یه!
بېرته یې د ماریا سړې شونډې او سپین غاښونه سترگو ته ودرېدل،
تندی یې تریو شو، سترگې یې ډکې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان
خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې))
یو دم یې غبرگ لاسونه غوړونو ته وروړل، شونډې یې و خوځېدې:
_ توبه خدايه، توبه!

رمې ته يې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه يې غم پيژانده او نه يې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنيا يې يواځې په خپله کورنۍ کې لیده، د وريو حساب يې ټينگ نيولی و، منی به شل يو نيم شل مېرې وپلورم، پيسې يې تر خولې تېرې دي، تر خوږموني د کور ښه چلاو پرې کيدی سي، خدای مهربانه دی، مېرې به وري پيدا کړي، هو رښتيا! سر کال بارانونه ډېر دي، ژمی به گرمسير ته ځو، واښه به ډېر وي، مېرې او پسونه به غوښه ونيسي، د خپل زړه پيسې راته جوړولی سي.

يوې مېرې رمبراره کړه، شپږگل ورته وکتل، ورو يې وويل:

— ته څه لري؟! —

يودم يې وخنډل:

— لپونی شوم که څنگه؟! —

ولاړ شو، د توت يوې ټيټي خانگي ته يې لاس کړ، څو تور توت يې خولې ته واچول، خوند يې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته يې وکتل، تر يوه ځايه خړه وه، وروسته د يوې اوږدې تراډې ولاړو او بو غوندي ځلېدله..

هوا ډپه وه، ډېر ليرې غرونه خوځيدل...

بېرته يې سر وڅړېد، پر خړه پاڅه يې تور لوی مېرټون روان و، مېرټون يې د ښي لاس په گوتو کې ونيو، سترگو ته يې ورنيرېدې کړ، مېرټون پښې وهلې...يوه شېبه يې ورته وکتل، شونډې يې وخوځيدې:

— کاشکې مېرټون وای.

خدا ورغله، مېرټون يې پر خاورو پريښود، مېرټون منډه کړه، د يوه پراته پسه د ټټر په سپينو وړيو کې ننوت.

شپږگل يوه شېبه د ونې سيوري ته کېناست، وروسته يې سترگې درنې شوې، خوب ورغی، پتکې يې په خادر کې ونغاړه، تر سر يې کېښود، دوه درې ځله يې د يوې مېرې ټوخی واورېد، بيا يې باڼه سره ورغلل.

لمر په لوېدو و، د کېږدی تر څنگ یو په دوږو لړلی سراجچه موټر
ودرید، شېرگل د باندې ووت، په سپی پسې یې لویه وویشته، دوو
وسلو الو ته یې غېږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوږو
سپېره بنکارېدل.

درې سره کېږدی ته ننوتل، بوډی په یوه کونج کې ناسته وه، په
اوکلی (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې
وکتل، بوډی یواځې وه، تر څنگ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرگل په زوټه (لوږ غږ) وویل:

— چای!

یوه وویل:

— ادې! څنگه یې؟

بوډی سوړاسویلی ویست:

— ښه یم! ژوند ده، تیریرې.

شېرگل وخنډل:

— انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخنډل...

بوډی اوکلی ټنگوله...

یوه میلمه شېرگل ته وکتل، په خندا یې وویل:

— پرنګی چیرته ده؟

بوډی وویل:

— پرنګی یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانان ده!

مېلمنو وخنډل...

شېرگل وویل:

— ودې نه لېده؟

— چیرته؟

— د باندي، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

— ترنغري خو یواځې درې کوچی راگرځېدلې وې.

شېرگل وخنډل:

— یوه یې پرنګی ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

— ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډی په خبره کې ورولوېده:

— گلالی ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخنډل... بوډی اوکلی ټنگوله...

شېرگل وویل:

— په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

_ کراره بده ورخ، بیگاه طیارې راغلي، دوه درې دورې یې وخورې،
 خو بمبارد یې ونه کړ.
 د بوډی شونډې و خوئیدې:
 _ شکر
 شپرگل وویل:
 _ پلار مې څنگه و؟
 بوډی بله پوښتنه وکړه:
 _ څه وخت راځي؟
 یوه میلمه ځواب ورکړ:
 _ غږ یې نه دی کړی.
 د بوډی تندې تریو شو:
 _ داسې هم نه وایې چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک
 ناجوړ، شل، یونیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.
 یوه میلمه وخنډل:
 _ رابه شي، زړه مه خوره!
 بوډی سوړ اسویلی ویست، شونډې یې و خوئیدې:
 _ اولاد دښمن دی.
 دا وخت وړانگه کېږدی ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه توره
 چایجوشه او دوه گیلایسونه کېښودل، شپرگل ته یې وکتل، ورو یې
 وویل:
 _ لمبات (بوره) خلاص شویدی.

بربوکی

نصیر احمد احمدی

یوه میلمه وخنډل:

_ لمبات پریږده، پرنګی ته ووايه چې تیاره شي.
 د اوکلی ټنگاه غلي شوه.
 د وړانګې رنگ و الوت، شپرگل په حیرانی وویل:
 _ ولي؟!
 د مېلمه خندا زور ونيو!
 _ بیا یو یې! نور به یې له شره خلاص شی.
 شپرگل په بیړه وویل:
 _ چیرته؟
 _ اوس خو یې مرکز ته بیا یو!!
 بوډی د خبرو وار ونيو:
 _ وژنئ یې!
 _ خدای خبر!
 شپرگل په خبره کې ورو لوېد:
 _ پلار مې غوښتې؟
 _ هو!
 وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وڅړېد، نجلۍ چیغه کړه!
 _ نه!
 یو دم یې منډه واخیسته، له کېږدی ووته!
 بوډی وویل:
 _ زه به مې زوی ته ووايم!

بربوکی

نصیر احمد احمدی

مېلمنو په حيرانۍ ورته وکتل.

د بوډۍ شونډې و خوځېدې:

— تاسې يې نه شی بېولای!

شېرگل وويل:

— انا! تاته خومې پلار مالوم دی، هغه...

بوډۍ په خبره کې ورو لېده:

— هغه زما خبره مني.

يوه ميلمه وويل:

— حاجي خداينور غوښتې ده.

د شېرگل غوښتې زېره شول.

بوډۍ غلې وه.

شېرگل په زوټه وويل:

— ورته ووايه چې تياره شي!

د وړانگې د ژړا غږ پورته شو...

يوه مېلمنه دوه گيلاسې ډک کړل.

چوپه چوپتيا شوه، يوه هم څه نه ويل، کله کله به د وړانگې د ژړا غږ

اورېدل کېده... ښه شېبه ووته، وروسته ماريا کېږدې ته ورننوته، په

کونج کې ايښې تاو شوې عسکري دريشي يې ورواخيسته، بېرته د

باندي ووته.

بوډۍ پسې غږ کړ:

— ته به چيرې نه ځي!

د وړانگې ژړا زور ونيو...

شېرگل په زوټه وويل:

— دريشي دې نه اغوندي، خطر لري.

يوه مېلمنه د تاييد په علامه سر و خوځاوه.

شېرگل خپلې انا ته وکتل، په نا اميدۍ يې وويل:

— مور څه نه شو کولای.

ماریا ور غږ کړ!

— راي ځي!

بوډۍ په بېرله کېږدې ووته.

مېلمانه ولاړ شول.

لمر لويديلی و، لوېديځ ته پرته تار تار وريځې سرې وې، لرې

غزیدلي غرونه تور ښکاريدل.

وړانگې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماريا

زړورې خبرې کولې، په خبره کې يې ويره نه وه پرته.

شېرگل غلی ولاړ و، سپي غيل، يوه سيرلي ټوپونه وهل... وسله وال

په موټر کې ناست ول.

ماریا اغوستي کوچيانې کميس ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

— ستا کميس مې راسره يووړ.

وړانگې کوکه کړه!

ماریا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې يې و خوځېدې:

— ښکل ته وگوره! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه!

کوچی خپلو سترگو ته ټکری ونيو.

بوډی غلې ولاړه وه، اوږدې لرگینې تسبیح یې اړولې...

ماریا حرکت وکړ، د شپرگل د زړه دریا ډېره شوه.

ورانگه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترگې یې سرې وې، په

خواره خوله یې وویل:

— لالا!

شپرگل غلی و..

ماریا د شا په سیت کې کپناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د

شپرگل پښې ولږېدې، په سترگو یې تیاره راغله، یو دم یې منډه

کړه، د موټر تر مخ ودرېد.

مخکینی دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راگرځېده،

غپل یې... وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شپرگل ته کتل...

شپرگل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:

— کښته شه!

ماریا په موټر کې ناسته وه.

یوه وسله وال وویل:

— ته دا سې نه شې کولای.

شپرگل چیغه کړه!

— کښته شه!

وسله وال د ټوپک گپت کش کړ.

شپرگل برگ برگ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:

— دا به دې په خیر نه وي.

بوډی په خبره کې ورولوېده:

— خدایکه مورانه بوتله.

وسله وال شپرگل ته وکتل، په کاور یې وویل:

— دا حاجي خداينور غوښتې.

د ماریا شونډې و خوځېدې:

— زه ورسره ځم.

ورانگې په غریو کې وویل:

— لیونی یې!

شپرگل چیغه کړه!

— هغوی به دې ووژني!

ماریا وویل:

— خوزه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.

شپرگل لاس وروغزاوه، ترمټ یې ونيوله او له موټره یې کښته کړه!

یوه وسله وال وویل:

— ښه دې ونه کړل!

شپرگل مخ واپراوه، لاړ او تر توت لاندې کپناست. موټر یوه شپه

ولاړو، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدی ته ننوتې، د ماشوم د

ژړا نری غږ اورېدل کېده.

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

وړانگې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه يې کېښوده، ورو
يې وويل:

— راختئ!

يوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرگل بلې لمپې ته وچي
سترگې نيولې وې، وربندار يې ماشوم مراوه، مارييا هم يوه کونج ته
ناسته وه.

وړانگې څه ونه ويل، د مارييا ترڅنگ غلې کېناسته، بوډۍ ته يې
وکتل، د کېږدۍ پرتات يې د جړو وينستو او تيرې پزې اوږد سيوری
ښکارېده.

ټول غلي ول، يوه هم څه نه ويل، کله کله به ماشوم د وريجو په گولې
پسې چيغه کړه!

مارييا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووت، د باندي سوږ باد چلېده،
سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بيا يې هم پر دښته
خړه رڼا پرته وه.

مارييا پر يوه هواره تيرېه کېناسته، سپۍ ورغی، لکۍ يې و خوځوله،
پښو ته يې پريووت.

ښه شپبه ووت، سپۍ سر پورته کړ، وغرېد، منډه يې کړه، مارييا
پسې وکتل، خو گامه ليرې يې يو سيوری وليد، حرکت يې درلود،

د سپۍ غيا يودم غلې شوه، مارييا په ځير ځير ورته وکتل، سپۍ او
سړۍ دواړه ورروان ول.

مارييا په بېره کېږدۍ ته ننوته، يوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر
دسترخوان له مستو ډکه کاسه ايښې وه.

مارييا وويل:

— د باندي يو سړۍ دی.

شېرگل په بېره کېناست، ټوپک ته يې لاس وروغزاوه، بوډۍ خپلې
پښې ورتولي کړې.

ټوخی واورېدل شو...

وړانگې وويل:

— ابا!

کېږدۍ ته يو په ونه دنگ سړۍ ورننوت.

شېرگل ولاړ شو، وړانگه او د هغې وربنداره هم ودرېدې، بوډۍ
کېناسته، مارييا په حيرانۍ ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څيره او له سپينې لونگۍ په نکريز ورننگ شوې
راوتلې سړې څنې په غره کې ليدلې وې.

سړۍ مارييا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو يې
وويل:

— دا خو مو سمه دمه په کور راگډه کړې ده!

د وړانگې پښو پرک واخيست...

سړي خپل زوی ته سترگې ورواړولې، یوه شېبه غلی و، وروسته
بې یو دم چيغه کړه!
_ څنگه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرگل سر وځړېد.
بوډی په مړ او غېر وویل:
_ هلک ته خشکه مه کوه!
سړي چيغه کړه!

_ ده حاجي خداينور ته ځواب ورکړی دی!
ماریا په بېرته ورته وکتل.

وړانگې ژر له غولي ورونی وړپورته کړ، سپخیدلی زور بالښت یې
کېښود، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډی په سره سینه وویل:
_ کېنه! سا سمه که! هرڅه به خدای سم کړي.

سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندې یې گونځي و، له سپین پتکي یې
په دوړو سپیږې سرې څنې راوتلې وې، څېره یې د لاتین ژیرې رڼا ته
نیولې ښکارېدل...

وړانگه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک گیلایس یې سړي ته نږدې
کېښود.

چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه
وروسته سړي سر پورته کړ، شېرگل ته یې وکتل، ورو یې وویل:

_ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلاه ده، څوک نه پکي اوسي، خو
دیوالونه یې روغ دي، حاجي خداينور او نور ملگري به یې سبا سهار
اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته
بجې، پرنګی وروله او ورو یې سپاره!
وړانگې وویل:
_ نه!

سړي ډر ډر ورته وکتل، وړانگه په بېرته له کېږدی ووته.
بوډی ماریا ته اشاره وکړه!

_ دا به هیچیري هم نه ځي!

ماریل په بېرته وویل:

_ نه! زه ځم!

شېرگل چيغه کړه!

_ چپ!

سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرگل سر ځوړند شو.

سړي په خشکه وویل:

_ نه پوهیږم! دې پرنګی په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي

کړې دي!

د شېرگل شونډې وڅوځېدې:

_ هغوی به یې ووژني!

سړي په خشکه وویل:

— بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي! ولې مو دومره زړه پسې تړلی؟
هه؟!!

د باندي د وړانگې د ژړا غږ پورته شو!
ماریا په منډه له کېږدی ووت.

سړي شپږگل ته مخ وړ وړاوه، په خشکه یې وویل:

— بله نه کیږي! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې باید زړې کلا ته
ورورسېږی! نه وخته نه هم ناوخته! پوه شوې!
شپږگل غلی و.

چوپه چوپتیا شوه، کله کله به د وړانگې د سونگېدا غږ پورته شو،
ماریا به ډاډبینه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنگنې طیارې نری غږ
اورېدل کیده...

* * *

ماریا مخ وړاوه، د سهار په خړه کې یې شا ته وکتل، د غونډۍ په
لمنه کې یوه توره کېږدی ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بیرته
یې ورمیږ کور کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته
وکتل، له هسکو تیږو راوتلې شنې سپاندې، گونگلان (یو ډول
غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترگو شول، کېږدی تر
غونډۍ پته شوې وه، هیچ هم نه ښکاریدل.

ماریا یوه سره سا واخیسته، شپږگل ته یې وکتل، خو گامه لیرې
ځوړند سر روان و... خړ پر ښکارېده، ټوپک یې تړلی و، گړندي
گامونه یې اخیستل...

ماریا پښو ته زور ورکړ، خو گامه یې واخیستل، یو دم یې چیغه
کړه!

— وای!

شپږگل په بیره ور وکتل، د نجلی پښو ته نږدې یوې سوی منډه
واخیسته، شپږگل ټوپک پسې ونيو، سوی تر یوې لویې ډبرې ټوپ
کړ، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واوونست.
ماریا یو دم وخنډل:

شپږگل په حیرانۍ ورته وکتل...

ماریا غلې شوه.

شپږگل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو یې وویل:

— اجبه نجلۍ مې وليده! مرگ ته روانه يې، بيا هم خاندي!
ماریا څه ونه ويل، شېرگل خپل تگ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه
پسې گړندۍ روانه وه...
نری باد چليده، پاس يوه غوټه توره وریخ ولاړه وه، نور اسمان شین
و.

ښه شېبه ووت، دوی یوه غونډۍ تر شا پرېښوده، د دوهمې په
نیمايي کې د بوتوانو (هغوی چې په غره کې بوتی وهی) له خوا په
جوړه شوې نری لاره کې مخ پورته روان ول. پاو وروسته د غونډۍ
سرتو وختل، شېرگل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ورورسیده،
شېرگل وویل:

— سا به سمه کو!

نجلۍ دوه، درې گامه واخیستل، سړي ته مخامخ په یوه بله ډبره
کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ
ساری نه ښکارېده.

ماریا وویل:

— خو بجې دي؟

شېرگل گړۍ ته وکتل، شونډې یې و خوځېدې:

— پاو کم شپړ!

د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولگید، پورته یې وکتل، پر سر یې
توره پنډه وریخ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترگې ته برابر شو،
ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکې پروت و.

د شېرگل غږ یې واورېد:

— ډېر وخت نه لرو.

له دې سره ولاړ شو.

ماریا وویل:

— څومره لاره پاتې ده؟

د شېرگل شونډې و خوځېدې:

— ایله اتو بجو ته ورسېږو.

ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوی د یوې ټیټې
غونډۍ په لمنه کې گامونه اخیستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو،
په نری باد کې د لنډې خاورې بوی تاوېده او ډېر لري یوې زرکې
نارې وهلې. کرکه کرکه کرکه...

دوی ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:

— خو بجې دي؟

شېرگل په مړاوي غږ ځواب ورکړ!

— شپړ نیمې!

د ماریا شونډې و خوځېدې:

— دمه نه کوو؟

کوم ځواب یې وانه وړېد، سړي هماغسې پورته خوت...

دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرگل یو ناڅاپه ودرېد، پرته
له دې چې ماریا ته وگوري، ورو یې وویل:

— څه نه اوري!

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

ماریا غور و نیو، دیوی بنگنی (بی پیلوته) الوتکې نری غر اور بدل
کېده، ورو بې وویل:
_ نه!

د شېرگل شونډې و خوځېدې:
_ طیاره نه ده؟

ماریا وویل:

_ نه پوهېږم!

سړی روان شو، ماریا هم گام واخیست، شېبه وروسته د غونډې سر
ته وختل.

شېرگل وویل:

_ دمه کولی شې، خولنډ وخت.

ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو بې وویل:

_ خومره لاره پاتې ده؟

سړی ورته وکتل، د نجلی له خړ ټکري راوتلی تور پیکي لوند و، پر
سپین تندي بې خو تاره لاندې وینسته سربین ول او پر زنه پورې بې د
باران یو روڼ څاڅکی څرېده.

شېرگل ځمکې ته وکتل، و بې وویل:

_ دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!

له دې سره ولاړ شو، پنبه بې ونبوېده، پر کین اړخ پرېووت، خو
بېرته ژر ودرېد.

ماریا په بیره وویل:

_ ژوبل خو نه شوې؟

شېرگل تشي ته لاس و نیو، خو څه بې ونه وویل.

لاندي تر بلې غونډې څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوتې کم ول، ځای
ځای به یوې مړې منډه واخیسته، د غار تر څنگ په پر دوو پنبو
و درېده، شاوخوا به بې وکتل، غار ته به ننوته.

دوئ په هوارۍ کې پته خوله روان ول، یو ځای د ماریا د گڼ
کوچیانې کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس بې ور
وغځاوه، په گوته کې بې نری درد احساس کړ، روانه شوه، گوتې ته
بې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.

لمر راختلی و، د وریځو یوه ځنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لور ته شنه
زرغونه ولاړه وه، بڼه شېبه ووت، د ماریا گامونه ورو شوي وو، خو
شېرگل گړندی تگ کاوه، لوړې ژورې بې نه لېدې، نېغ روان و، د
دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.

کوچي شاته وکتل، سربې و خوځاوه، یوه هواره ډبره بې د ناستې له
پاره خوښه کړه، کېناست، نجلی ورو رسېده، سړی ولاړ شو.

ماریا وویل:

_ سترې یم!

شېرگل بېرته کېناست، ماریا ته بې وکتل، ټکري بې په غاړه کې
پروت و، نري باد بې تور وینسته یوې، بلې خواته اړول.

شېرگل گړی ته وکتل، ماریا په بیره وویل:

_ خو بجې دي؟

شېرگل يوه شېبه غلی و، وروسته يې سره سا واخيسته:

دري پاوه وخت لرو!

ماریا په خواره خوله وويل:

د مه کولی شم؟

کوچي د هو په نېنه سر و خوځاوه.

ماریا وويل:

مننه!

د شېرگل سر وڅرېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و، د لمر

وړانگې پر لندو غونډيو لگېدلې... هرڅه پرېولې بېکارېدل، پر

سپاندو او اغزيو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...

شېرگل په مړاوي غږ وويل:

يا الله!

ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته

وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوارو، تگ دومره زور نه غوښت،

دوئ په اسانۍ سره گامونه اخيستل... په لنډ وخت کې يې ډېره لاره

ووېله، خو وروسته يې يوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر

تېرو غونډيو لوړه وه، تېرې ډېرې يې درلودې، تکې تورې، رنگ يې

د سکرو غونډي و.

ماریا په بېره وپوښتل:

خومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...

شېرگل په خبره کې ورو لوېد:

دا وروستی غونډۍ ده، شاته هوارې لري، کلاهمالته ده، د

غونډۍ له سره يې ليدی شې.

د ماریا سر وڅرېد، مخ پورته روانه شوه، يوه شېبه يې مزل وکړ، خو

کله چې يې شاته وکتل، داخل شېرگل پاتې و.

نجلی ماته شوه، کوچي ورو رسېد، د ماریا تر څنگ تېر شو، خو

گامونه يې بېسېکه ول، د پخوا غونډې يې پياوړې تگ نه کاوه.

ماریا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، يواځې د ورو ډېرو د

بنوردو او لاندر رغړيدو غږ اورېدل کېده...

د غونډۍ نيمايي ته رسيدلي وو چې شېرگل يو دم ودرېد، نجلی

ورته وکتل، حيرانه شوه، د سړي سترگې له اوبسکو ډکې وې.

ماریا په بېره وويل:

څه خبره ده؟!

د شېرگل سر وڅرېد، کېناست.

ماریا وختل:

کوچيان په تگ کې غښتلي وي، خو...

شېرگل په خبره کې ورو لوېد:

ستړی نه يم

نو بيا څه خبره ده؟

شېرگل غلی و.

بڼه شېبه ووت، يوه هم څه نه وويل، خو وروسته د شېرگل شونډې

و خوځېدې:

— ته تلی شې!

ماریا په حیرانی وویل:

— چېرته؟

— نه پوهیږم! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځایه لاړه شه!

نجلی د هغه تر څنگ کېناسته، سړي ته یې وکتل، له سترگو یې

اونښکې روانې وې.

ماریا په حیرانی وویل:

— ته ژارې؟

شېرگل مخ ورنه واړاوه.

ماریا وویل:

— څه خبره ده؟

شېرگل یوه شېبه غلی و، وروسته یې پر پزه لستونې تېر کړ، په

مړاوي غزې وویل:

— تا به ووژني.

نجلی د هغه تر څنگ کېناسته، شونډې یې و خوځېدې:

— ته ولې خواشینې یې؟

— د کوچي بدن پرک واخیست.

نجلی وویل:

— ته ښه سړی یې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه ...

شېرگل چیغه کړه!

— په خبره پوه شه! دوی به دې مړه کړي!

ماریا غلې وه، وروسته یې وویل:

— خدای ته به یې پرېږدو، راځه!

له دې سره ولاړه شوه، دوه درې گامه یې واخیستل، شېرگل چیغه کړه!

— ته لیونۍ یې!

ماریا ورته وکتل، سړی ځای پر ځای ناست و، ورغله، د کوچي تر

څنگ ودرېده، ورو یې وویل:

— زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.

شېرگل یو سوړ اسویلی ویست، شونډې یې و خوځېدې:

— ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځایه لاړه شه!

ماریا یوه شېبه غلی وه، وروسته یې په حیرانی وویل:

— ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لویه قرباني ورکوي؟ هه!

د شېرگل سر ځوړند و.

ماریا وویل:

— ته خو پوهېږې! زه هیڅ نه لرم، تاته پیسې نه شم درکولای!

شېرگل رډ رډ ورته وکتل، یو دم یې چیغه کړه!

— پیسې په بلا وهم!

— نو بیا ولې ځان خطر ته ورکوي؟ هه!

د شېرگل سر وځړېد.

ماریا وویل:

— راته ووايه!

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

شېرگل غلی و.

ماریا خپله خبره تکرار کړه:

— راته ووايه!

شېرگل چيغه کړه!

— ته مې خونبیرې!

د نجلی رنگ والوت.

شېرگل منډه کړه، په یوه سا شو متره پورته و خوت، ځنگونه یې پر وړو تیرو ولگېدل، سر یې ځوړند شو.

ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستی کوله، سترګې یې له اوبنکو ډکې وې، بڼه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ورپورته کړ، روانه شوه، د سرې تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...

ماریا کېناسته، شېرگل ته یې وکتل، سر یې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلګۍ وهلې...

شېرگل په غریو کې وویل:

— زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه! ته ووايه! زه...

ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.

د نجلی سترګې ډکې ډکې کیدې...

بڼه شېبه ووته، شېرگل سونګېده، نجلی غلې وه... وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

— رآه! ناوخته شو!

شېرگل په پښو ودرېد، سر یې ځړېدلې و، مخ پورته روان شو.

ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سرې پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وخته، شېرگل ځوړند سر ناست و.

نجلی مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې څرک وروڼه پراته ول.

ماریا غږې اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.

نجلی د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې... نجلی په مړاوي غږ وویل:

— زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېرانه دې هم نه شم هېرولی، خو...

نجلی غلې شوه.

شېرگل په غریو کې وویل:

— ما نه غوښتل، خو بس نو! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهېږم ولې!

خو ته مې بڼه ایسې!

ماریا په خبره کې ورو لوېده:

— خو...

غلې شوه.

شېرگل پر خپله پزه لستونې تېر کړ، ورو یې وویل:

— اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه! زه به لاړه در وښیم، لنډه لاړه، بس! یو، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

نجلی د سړي تر لاس تړلې گړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې وویل:

— اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.

شېرگل سر پورته کړ، سترگې یې سړې وې، بیرته یې لاندې وکتل، ورو یې وویل:

— هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای خبر! یا به اوس را رسیږي، راځه! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک مو ویني! هه!

ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:

— نه!

شېرگل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلی ټوپک غاړې ته اچولی و، دښتې ته یې وچې سترگې نیولې وې.

شېرگل په بیرې وویل:

— که په تاڅه وشول، نوزه

ماریا د خبرو وار ورنه ونيو:

— په ما هیڅ هم نه کیږي!

دا یې وویل، روانه شوه.

شېرگل منډه کړه، نجلی ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:

— ته لیونی یې!

د ماریا په ټنډه کې گونځې پیدا شوې:

کوچي په حیرانۍ ورته کتل...

نجلی د سړي لاس ونيو، گړۍ ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس یې پرینود، روانه شوه...

شېرگل پسې کتل...

ماریا گړندي گامونه واخیستل، سترگې یې له اوبنکو ډکې وې، سا یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې یو څرډ بوال ښکاره شو، ور مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترگو ته ودرېده.

هسک سره بخون دیوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاوول، په منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نوري یې ږنگې وې.

ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرگل ورو رسېد، د خواست په ژبه یې وویل:

— داسې مه کوه!

ناڅاپه د دیگ بخار د شپیلۍ غوندي نری شنهارۍ واورېدل شو، دواړو په بیرې پورته وکتل، په یوه توره گړندۍ اوږدې او سپني پسې سپین لوگی روان و، لوگی ټیت شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سړې لمبې راتاوې شوې... سړې تورو لوڅو ونيو...

د کوچي ږنگ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.

دروند غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیت الوتکه پر کلا ورتيټه شوه، درب شو، لویې وړې ډبرې ورغړیدې، توره لوڅه پورته شوه... کلا نه ښکارېده

له لوگي يو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې وهلې... څو گامه يې واخيستل، ولوېد، سره لمبه ترې راوگرځېده... دروند غږ يې واورېد، شمال شو، په بېرې يې شا ته وکتل، يواځې څو گامه ليرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه (هليکوپټره) راپورته شوه، سرته يې ودرېده، په پرائيسټې دروازه کې يې يو عسکر ناست و، مشينگنه يې کوچي ته نيولې وه...

دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترگو په رپ کې پېښ شول. شپږگل ماريآ ته وکتل، نجلی. ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدل.

د کوچي زړه اور واخيست، پر سترگو يې تياره راغله، ولاړ شو، نجلی يې د وليو په مينځ کې په لغته ووهله، پرمخې پرېوته، ټوپک يې له ورنو وښوېد.

شپږگل ټوپک ته لاس وروغځاوه، ټک شو، کوچي شا پر تخته ولوېد، د ماريآ له خولې ځگونه باد شول، چيغه يې کړه، په انگرېزي يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.

سرې تر څنو ونيوله، په ښۍ اوږه کې يې نرۍ درد تير شو، لاس يې له حرکت وولوېد، کين لاس يې پر ځمکه وټپاوه، تيرې په گوتو ورغله، ماريآ يې لاس ټينگ ونيو، چيغه يې کړه!

— هغوی به دي ووژني!

عسکر ور ورسېدل، د شپږگل لاسونه يې شاته ورواړول، عسکر و چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچي يې په ژبه نه پوهېده.

شېبه وروسته يې د سرې لاسونه وروترل، يوه چورلکه څو گامه ليرې ناسته وه، څرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې... وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کرل، ټول له رنگه سره ول، ژېړ وينيسته يې درلودل، جگ او هډور ښکارېدل.

يو دنگ سرې تر مخ و، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال خوړ، نجلی ته يې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينگ ونيو، خوله يې له خندا، نه سره ټولېده، په انگرېزي يې څه وويل، بيا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.

د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشينگنو خولې کوچي ته وراړولې وې...

د شپږگل له خولې ځگونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې په وينو سره وه.

ماريآ يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.

عسکر ټيټې ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنگارنگ دواوو، پلسترونو او سپينې پختې (پنې) ډک و. وروسته يې پر يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچي شا ته شو، ماريآ وويل:

— پرېږده چې زخم دي پانسماڼ کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږي!

شپرگل تو کړل، د نجلۍ له سپینې زڼې لارې وڅڅیدې.

کوچي چيغه کړه!

— تا ماته دوکه راکړه!

ماریا خپل لستونې پر زنه تېر کړې، کلا ته یې وکتل، تور لوگی ترې

پورته کېده، ورو یې وویل:

— ما یواځې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداينور د امریکې گټو ته

سترگوانې و، ده زموږ پر ضد جنگيالي روزل، د جنگ پلانونه یې

جوړول، تېر کال یې څلور امریکایان ووژل، نن زموږ وارو، غچ مو

واخیست.

نجلۍ غلې شوه.

شپرگل په حیرانۍ ورته کتل...

ماریا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شپرگل د تپ په پاکولو بوخت

شو، کوچي کوم غبرگون ونه ښود، ماریا وویل:

زه پوځي نه یم، تر اوسه مې ماشې ته گوته نه ده وروړې، زه د

امریکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره

لس میاشتنې مې بېلابېل تمرینونه ولیدل، نیمه هېره شوې ژبه مې له

سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ،

مختلف کتابونه مې ولوستل.

نجلۍ وټوخل، بېرته یې شونډې وڅوڅېدې:

یوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، یواځې وم،

سړک ته وختم، یوه کرایي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

بربوکی

نصیر احمد احمدی

کلینیک ته ورغلم، کلیوالي ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې،

سمه دمه پښتنه وم، کلیواله پښتنه، یوې هم کوم شک وانه خيست،

یواځې یوې پیغلې زما د رانه پوستکي او پستو وینستو راز راڅخه

و پوښت، نور هیڅ خبره نه وه.

ماریا غلې شوه، کوچي په حیرانۍ ورته کتل... نجلۍ وویل:

ماته یواځې یو ماموریت راکړل شو، د حاجي خداينور پیدا کول، د

هغه په موندلو پسې امریکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه یې

ټاکلي ول، جاسوسان یې پسې اچولي وو، خو کومه گټه یې نه کوله،

حاجي خداينور مرموز سړی و، درک یې نه لگېده.

دوئ دا ماموریت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطرې ډک دی،

مرگ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه لیده، امر و، باید پر ځای

شوی وای.

ماریا یوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:

بخت یاري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي

سرچینو ته خبر راغی چې حاجي خداينور په همدې سیمه کې لیدل

شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېرته غونډه داېره شوه، پر

پلان مو کار پیل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداينور د

پیدا کېدو احتمالي ځایونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله،

کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه باید د مخالفو

وسلو الو مینځ ته ورغلې وای، خو دا کار تر ټولو ستونزمن و، پوره

بربوکی

نصیر احمد احمدی

دوه ساعتو مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما بايد اسارت ته ځان ورکړی وای.

درې ورځې وروسته يې د جوړ شوي پلان له مخې په يوه پوځي موټر کې کينولم، دريو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لارو چې له خطر ه ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مينځ کې ډزې راباندي وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر يوې لورې پرېنې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرگ مې په سترگو ليد، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چور لکو په مرسته وټنټېدل او زه اسيره شوم.

لومړی مې وهل و خوړل، بيا يې غره ته بوتلم او وروسته يې تاسو ته دروسپارلم.

ماریا غلې شوه، د خپل کوچيانې کميس گريوان ته يې لاس کړ، بېرته يې راويست، په گوتو کې يې د قلم د سر غوندي نړۍ اوسپنه ښکارېده، څوکې يې غمۍ درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...

نجلی ورو وويل:

ما په کيږدی کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستگاه په برکت يې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ويستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسيدل، بخت ياري راسره وکړه، هرڅه سم

بربوکی

نصير احمد احمدي

پرمخ لاړل، کيږدی له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به يې پيلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.

نجلی غلې شوه، کوچي هيڅ نه ويل، سترگې يې سرې وې، په ټنډه کې يې گونځې ليدل کېدې، څېره يې نېولې وه.

ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوگي پورته کيدل، سرتيري په کنډوالو کې گرځېدل...

نجلی کوچي ته وکتل، پر اوږه يې سپينه ټوټه تړل شوې وه.

ماریا ورو وويل:

ته له زړه صاف سرې يې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...

کوچي چيغه کړه!

خو تا غلط کړو!

ماریا يوه ترڅه موسکا وکړه، شونډې يې و خوځيدې:

ته څه فکر کوې؟! که طيارې نه وای راغلي، دوی به ژوندی پريښي وای، ته په خپله پوهېږې، په جگړه کې هر لوری خپلو گټو ته گوري،

که يې ونه وژنې، نو وژني دي، ما يواځې خپل ماموريت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هيڅ تاوان درونه رساوه، د اوږې

ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ورغځولی، هغوئ نه ويشتي، ما ورته ويلې وو چې تاته کوم تاوان درونه

رسوي.

ټپز شمال شو، نجلی پورته وکتل، پر سر يې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنگ کېناسته، څرخونه يې

بربوکی

نصير احمد احمدي

تاو بدل... سپاندي او غرنې بوتې يوي خواته رنگ پراته ول... له چورلکې څخه څو سرتېر وټوپ کړل، دوئ خوشاله بنکار بدل، خبرې يې کولې، خندل يې... مارييا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، يوه له ونې دنگ شين سترگې ځوان د نجلۍ گڼ کوچيانې کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخنډل.

يوه بل له ځمکې شل ډزې ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته گړندی روان شو، شپږگل پسې کتل، په سترگو کې يې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته ور وختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه بنکار بدله، دوو نورو سوځيدلې مشينگنې خپلو ملگرو ته ورنښودلې...

يو سرتيري ور دمخه شو، کوچی يې د مشينگنې پر ميل وواهه، د الوتکې خواته يې اشاره وکړه، مارييا په بېرته ورنږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوي خواته غلې ودرېد.

پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، مارييا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

مارييا ورو وويل:

پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړی يې، خو...

شپږگل لارې توکړې، چيغه يې کړه!

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپۍ غوندي بده ايسې!

مارييا وخنډل، ورو يې وويل:

هر رنگه چې دې زړه وي، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.

د شپږگل سترگې له اوبنکو ډکې وې...

مارييا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شپږگل په بېرته يوي ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوږه پورته شوه، بل سرتيري د کنډاغ وار پيرې وکړ، کوچی پر کين اړخ پر بوت.

مارييا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.

نجلی د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينگنې يې د کوچي خواته نيولې وې...

نجلی دروازي ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترگې يې له اوبنکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...

چورلکې ټکان وخور، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تېرې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اوريدل کيده، سرتېرو خندل...

چورلکه پورته وخته، ډېره پورته، شپږگل د يوه ټکي غوندي بنکار بده، خو نجلۍ له هغه څخه سترگې نه اړولې، کوچی ولاړ و، شاوخوا څرې غونډۍ ترې راگرځېدلې وې، له کلا تور لوگي پورته کيدل...

چورلکې څنگ بدل کړ، ليرې يوي بوربوکی دورې خورلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

پای
۱۳۸۸ لمریز کال ، د سرطان شیپرمه

